

Moltes gràcies, Mn. Joan!

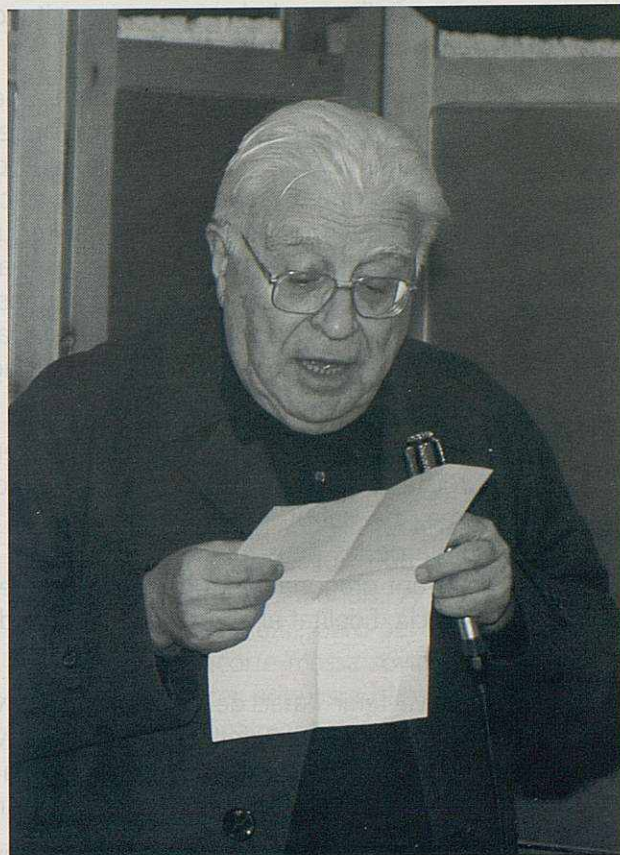
Mn. Joan-Josep Vallicrosa i Maynou deixa l'acompanyament de "Ronçana" –fet que no vol dir pas que renunciï a escriure-hi–, d'ara endavant ja no tindrà la sol·licitud dels números que van sortint, de les vicissituds de la revista i, en dos mots, de la darrera responsabilitat. Ell mateix m'ha demanat que el substitueixi i jo no m'hi puc negar, no pas perquè em pensi que tinc qualitats per a succeir-lo sinó perquè, a ell, no li puc negar res.

Quan l'any 1975 vaig venir a l'arxiprestat de Puiggraciós per servir Lliçà d'Amunt (i al cap d'un any també Santa Eulàlia de Ronçana) ell era el Vicari episcopal d'aquesta zona pastoral del Vallès Oriental. Vam fer-nos amics i encara ho som. I tantes coses que han passat a l'Església! Tantes com per dir que després dels canvis i daltabaixos l'únic que resta immòbil és Jesucrist. I, tanmateix, ben pensat des l'Església que ell va fundar, ja en tenim prou.

Mn. Joan no ens pot dissimular l'edat perquè tots sabem que enguany ha complert 83 anys, va néixer l'any 1928. Encara recordem l'esplèndida cordialitat amb què vam celebrar que el 2009 en feia 50 que era rector de Santa Maria de Llerona. L'havien ordenat de prevere el dia 31 de maig de l'any 1952 (en fa 59!). L'any 1969 va substituir a Mn. Tomàs Vergés en la direcció de "Ronçana". Un cop dit tot això ja podríem desfer-nos en agraïments i quedaríem curts, però encara podem recordar alguns fets dispersos que ens poden ajudar a estimar –encara més!– Mn. Joan.

El Lluís Galobart és testimoni de com Mn. Joan explicava amb entusiasme als estudiants de l'Institut de Granollers l'experiència, aleshores recent, d'aquells més de cent capellans que quan ja escassejaven les sotanes al carrer, l'11 de maig de 1966, van sortir tots ensotanants a fer una manifestació davant del post de la policia de la via Laietana. No en recordo el motiu, però cada dia sorgien nous motius de dissensió entre l'Església que sorgia del Concili Vaticà II i les autoritats franquistes. Mn. Joan, vicari de Granollers, també hi era i també va haver de córrer perseguit per la policia que bastonejava aquella –mai no vista– llarga processó de capellans. Ell formava part d'aquells joves capellans que veien que una altra societat era possible i que l'Església no es podia desentendre de construir-la.

Potser en aquell moment la seva actitud li va costar que no es fixessin en ell per anar a parròquies de ciutat, –l'escalafó és l'escalafó!– la veritat és que quan el Dr. Jubany li va oferir anar a la parròquia de Santa Maria del Mar s'hi va negar en rodó. Ell tenia la seva església a Llerona i la seva Església al Vallès, de tal manera és així, que ell mai no ha mogut un

dit per anar-se'n, i que ell, dins del seu entranyable Vallès Oriental, hi ha fet tots els serveis que ha calgut, a vegades gairebé fent-se present a diferents llocs a l'hora, si la pastoral ho demanava.

Va ser l'arxipreste de l'equip de capellans postconciliar que es va formar l'any 1968 a Llerona, l'Ametlla, Bigues, Santa Eulàlia i Lliçà d'Amunt. Junt amb Mn. Fuentemilla, Mn. Ferret i Mn. Bassolas, van promoure moltes activitats conjuntes de jovent i de gent gran que van ser el germen de la futura mancomunitat de la Vall del Tenes.

Quan l'any 1969 va assumir la responsabilitat del "Ronçana", des de bon començament va aportar una manera de fer de consens entre els diversos punts de vista. Discussions importants dels primers moments, sobre si s'havia o no s'havia de publicar tot, van quedar aviat sense sentit per la tolerància del nou director.

Ell donava la cara si hi havia algun problema amb la revista. Concretament l'any 1974, amb en Joan Cabot i en Marcel Galobart van haver de presentar-se al jutjat per un article que si mal no recordo formava part del "Diccionari de Butxacó" que escrivia en Jaume Farriol i que ironitzava sobre un Ministre del Govern d'aleshores, que podria ser en López Rodó.

Ha escrit una munió d'articles breus sobre temes d'actualitat, sempre lligats als esdeveniments que